

Vetero

Knina

www.farnoststaryknin.cz

duben 2020

Duben v naší farnosti

Prožíváme zvláštní postní dobu, která je jiná. Možná bude i jiné slavení Velikonoc. V postní době jsme byli zvyklí něčeho se vzdát, něco si odepřít. Více se věnovat modlitbě, konat pobožnosti křížové cesty, přijít do kostela na mši i ve všední dny. Letos v postní době nás překvapuje koronavirus. A nejednou se všechno v našich životech mění. A půst vidíme jinak. Postíme se všichni, věřící i nevěřící. Jsme k tomu donuceni. Mnohé je uzavřeno: restaurace, divadla, sportovní akce i kostely. A my musíme přemýšlet o podstatě naší víry a hledat nové cesty, jak víru žít. Znovu objevovat vztah k Bohu Otci, znovu objevovat vztah k těm nejbližším i k lidem, s kterými se setkáváme. Velmi mne těší ohleduplnost a snaha pomoci. Obdivuji nasazení lékařů, zdravotních sester, lékárníků, pracovníků charity, prodavačů, dobrovolníků... Poděkování patří těm, kteří jsou v čele našich obcí.

Každý den slavím mši svatou na faře a vyprošuji od Pána pro Vás sílu. Mši svatou obětuji za naše město, za všechny obce, které patří do naší farnosti. Tato doba je i velkou šancí pro rodiny. Nejenom, „konzumovat“, bohoslužbu, ale učit se společně slavit. Tuto domácí slavnost připravit a prožívat. Pro ty, kteří jsou sami je určitě velikou pomocí sledování bohoslužeb prostřednictvím televize Noe nebo radia Proglas. Ve všední dny máme díky televizi Noe možnost začínat den s papežem Františkem a slyšet jeho povzbuzení při ranní mši svaté v sedm hodin.

Vybral jsem pro vás promluvu z 20. března:

Ve výkladu prvního čtení z knihy proroka Ozeáše (Oz 14,2-10) Svatý otec vyzval, abychom se obraceli k Bohu jako k dobrému Otci, který nás miluje a odpouští nám, nikoli jako k soudci:

“Když čtu a poslouchám tento úryvek z proroka Ozeáše, který jsme vyslechli v prvním čtení a kde se praví: »Vrať se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu«, přichází mi na mysl píseň, kterou před pětasedmdesáti lety zpíval Carlo Buti a které italské rodiny v Buenos Aires rády naslouchaly. »Vrať se ke svému tatínkovi, ještě ti zazpívá ukolébavku...« Vrať se. Tatínek ti říká, aby ses vrátil, Bůh je tvůj tatínek, nikoli soudce, nýbrž tatínek. »Vrať se domů, poslyš, přijď.« A ona vzpomínka – byl jsem ještě malý kluk – mne okamžitě přivádí k tatínkovi z patnácté kapitoly Lukášova evangelia, o kterém se říká, že již zdaleka viděl svého syna, toho syna, který odešel se svým majetkem a celý ho prohýřil. Pokud ho viděl už zdálky, znamená to, že ho očekával. Vycházel na terasu svého domu – kolikrát denně to asi dělal, po celé dny, měsíce a možná i roky. Očekával svého syna a zdáli ho spatřil. Vrať se k tatínkovi, vrať se k Otci. Čeká na tebe. Promlouvá k nám Boží laskavost, a to zejména v postní době. Je to čas, kdy máme vstoupit sami do sebe, vzpomenout si na Otce anebo se vrátit k tatínkovi.

»Otče, stydím se vrátit, protože, víte, mám toho tolik na svědomí...« Co nám říká Pán? »Vrať se. Zhojím tvou zradu, milovat tě budu velkodušně, neboť můj hněv se odvrátí. Rosou budu Izraeli, vykveteš jak lilie a jak strom v Libanonu vyženeš své kořeny.« Vrať se ke svému otci, který na tebe čeká. Laskavý Bůh nás vyléčí, uzdraví nás z mnoha životních ran a četných špatností, kterých jsme se dopustili. Každý má své vlastní! Pomysleme však, že návrat k Bohu je návratem do otcovského objetí. A pomysleme na další příslib, který učinil prorok Izaiáš: »I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh«. Bůh nás dokáže proměnit, umí změnit naše srdce, avšak chce nám dopřát první krok: návrat. Nejdeme za Bohem, nikoli: vracíme se domů.

Postní doba se zaměřuje na toto obrácení srdce, které v křesťanských zvyklostech nabývá podoby svátosti smíření. Není to čas k vyúčtování, nerad to pojmám takto, nýbrž chvíle, kdy Bohu povolíme, aby nás vybělil, očistil, objal.”

Papež František poté vztáhl Boží slovo ke dnešní situaci, kdy zejména italsí nemocniční kaplani nemají přístup k nakaženým koronavirem, protože kolabující zdravotnický systém si nemůže dovolit další zatížení při jejich případné nákaze, a pacienti proto umírají nezaopatřeni. Citoval dva články Katechismu katolické církve (1451,1452), které hovoří o lítosti jako základním úkonu kajícíka a dále o dokonalé lítosti: “Taková lítost odpouští všední viny; dosáhne také odpuštění smrtelných hříchů, zahrnuje-li pevné předsevzetí jít ke svátostné zpovědi, jakmile to bude možné”, stanovil tridentský koncil (Doctrina de sacramento Paenitentiae).

“Vím, že mnozí z vás před Velikonocemi chodíte ke zpovědi, abyste se opět shledali s Bohem. Dnes ale namítnete: »Otče, kde mám hledat kněze, zpovědníka, když nemohu vycházet z domu? Chtěl bych se smířit s Bohem, přeji si, aby mne objal, aby mne můj tatínek objal...jak to ale mám udělat, když nemohu vyhledat kněze?« Udělej to, co stojí v Katechismu, který je velice jasný. Když nenajdeš kněze, aby ses vyzpovídal, promluv si s Bohem, který je tvůj Otec, a řekni mu pravdu: »Pane, dopustil jsem se toho a toho...Promiň!« a celým srdcem ho žádej o odpuštění. Učiň úkon pravé lítosti a slib, že se poté vyzpovídáš, avšak nyní prosíš o odpuštění hříchů. Tak se ihned navrátíš do Boží milosti. Jak nás učí Katechismus, můžeš sám přistoupit k Božímu odpuštění, aniž bys měl po ruce kněze. Zamyslete se nad tím – nastal čas. Toto je příhodný a správný čas. Poctivý úkon dokonalé lítosti a naše duše zbělí jako sníh. Bylo by krásné, kdyby nám dnes znělo v uších ono: »Vrať se. Vrať se ke svému tatínkovi, svému otci«. Čeká na tebe a bude s tebou slavit”.

Také dnešní bohoslužbu papež František zakončil adorací Nejsvětější svátosti a eucharistickým požehnáním, přičemž věřící vyzval k duchovnímu svatému přijímání. Pronesl přitom modlitbu španělského kardinála Rafaela Merry del Val, který byl státním sekretářem Svatého stolce v letech 1903-1914, za pontifikátu sv. Pia X. Jeho beatifikační proces započal v polovině minulého století (1953):

„Na kolena padám k Tvým nohám, můj Ježíši, a nabízím pokání svého zkroušeného srdce, které se hrouží do své nicoty a Tvé svaté přítomnosti. Klaním se Ti ve svátosti Tvojí lásky, toužím Tě přijmout do ubohého příbytku, který Ti nabízím ve mém srdci. V touze po svátostném přijímání chci Tě v duchu mít. Přijď ke mně, můj Ježíši, abych já přišel k Tobě. Kéž Tvojí láskou vzplane veškeré moje bytí, pro život i pro smrt. V Tebe věřím, v Tebe doufám, Tebe miluji. Ať se tak stane.“

Přeji všem hodně síly, trpělivosti a vytrvalosti.

Žehná Vám P. Josef Andrejčák O.Cr.